

Միսաք Մեծարեւնց

Աշնանային հեծություններ

Իրիկուններն ես կը խոկամ,
ամայության երգը կ'ացնի
պատուհանիս երբ առջևն,
անկապ ձայներ զիս կը թովեն,
հոգվույս մեջն մերթ Աշունի
կ'անցնի հանկարծ ուրուն տարտամ:

Գիշերն համբուն ես կ'երագեմ
ցավը կյանքի Աշուններուն,
ու շամբուշ հովն՝ որ կը տանի
դեպի տամուկ խորշեր նրսեմ՝
գոս տերևի տեսիլն աղփուն,
որ օդին մեջ կը տատանի:

Եվ ցուրտ այգուն միշտ կը դիտեմ
պարուտակը մըշուշներուն,
գոր գիշերվան անտես ձեռքեր
թույլ միջոցին մեջ են ձրգեր,
վրհատության պես մոլորուն՝
գոր քաշած է սերն հոգվույն դեմ:

Բայց թափառի՛լ կուզիմ ընդմիշտ,
մատախտղիին ու հովին դեմ,

ու դաշտերուն մեջ ամայի,
ուր աչքն ահով միշտ կը նայի,
դիտել՝ տժգույն ու դալկադեմ
բարձունքներուն տամուկն ու վիշտ:

Հոգիս հիմակ հափրանքն ունի
սիրո խանդ ու հրայրքներուն,
ու ծաղկալից եղկ ջերնության
վայելքեն վերջ բազմաբուրյան,
կ'ուզե մշուշն այս օրորուն,
ու ցրտագին գովքն Աշունի: